

жълтата гостенка. Нехайният вид на Христо ме успокои.

X X X

Постъпих в III трудова чета в Бояна, където прекарах до средата на август. По същото време Христо беше заминал за Костенец, на работа в една дъскорезница на кооперация "Освобождение". От там той редовно пращаше стихове и проза и на "Червен смях", и на "Българан". През есента се видяхме за късо в София и пак се разделихме. Аз заминавах за Виена, където тогава, поради инфлацията, студентите живееха и учеха на половина по-евтино отколкото в София. Как му се искаше и на Христо да прескочи зад границата!

Във Виена се бяхме събрали порядъчна компания младежи българи, много от които приятели и на Христо. Тук бяха тогава и неговите братовчеди – братята Пешо и Георги Хаджиделеви. За Пешо, който упражни решаващо влияние върху политическото развитие на Христо, Христо разказваше, че, когато се родил, майка му го повила вместо в пелени в "Работнически вестник". Наистина Пешо беше примерен комунист. С братята Хаджиделеви и с други българи, които искахме да видим Христо между нас, решихме, че и той би могъл да дойде поне за няколко месеца във Виена. От тук той можеше да продължава сътрудничеството си и в "Червен смях" и в "Българан", с редовния хонорар, от който /и с малка наша помощ/ беше възможно да се съществува във Виена. Аз веднага му съобщих с писмо това наше предложение. Отговорът му не закъсня. Той бе зарадван от съобщението, признаваше, че желанието му да бъде между нас, във Виена е голямо, но ..... "ти знаеш, че всяка пролет здравето ми прекарва критични дни" – пишеше той. "Очаквам същото е през тая пролет и докато тя не изтече, за никакво пътуване не мога да мисля. Да почакаме първите дни на лятото. Тогава .....". Първите дни на лятото, обаче донесоха стабилизация на австрийската крона, животът във Виена поскъпна неколkokратно и ние, инфлационните степендианти, полетяхме стремежливо към Отечеството.

X X X

Завърнал се в София, аз не намерих Христо. Заминал беше на екскурзия из Родопите със своя приятел Йордо Воденичаров. Редактирането на "Българан" беше поел брат му Тома. От Родопите <sup>169</sup> Христо изпрати прекрасни пътни бележки в ярко политически фейлетонен дух. Тая негова екскурзия в Родопите, както подире сам Христо ми разказваше, излязла фатална за здравето му. Попаднали те двамата с Йордо в местност, където се запалили вековни родопски гори. На борба със страшния стихийен пожар излязло цялото население от тоя край, дошли и военни команди